

Arrest

nr. 204 644 van 31 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 augustus 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 3 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 1 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en u bent soennitisch moslim. I bent afkomstig uit Bagdad, maar werkte sinds eind 2013 in Basra. Sinds 2009 werkte u voor Amerikaanse en Britse bedrijven in de beveiligingssector. U maakte deel uit van een team dat internationale experts en ingenieurs naar oliesites vervoert en begeleidt. In de periode 2011-2013 kwam u voor uw werk vaak in Karbala en daar werd u vaak mondeling geïnterviewd door sjiieten. Op 29 juli 2015 kreeg u 's nachts een dreigtelefoon. De persoon die u opbelde zei dat uw einde nabij was aangezien u voor de Britten werkte, waarna hij ophing. U vertelde het voorval aan uw collega's, die suggereerden dat het misschien een grap was. Op 31 juli 2015 ging u in verlof en u keerde terug naar uw ouders in Bagdad. De volgende dag vond u een dreigbrief van de organisatie van Moqtada al Sadr onder de ruitenwisser van uw wagen. U bracht uw ouders op de hoogte en jullie vertrokken meteen naar uw grootouders langs moederskant in een andere wijk van Bagdad. Daar aangekomen stelde een oom voor dat jullie klacht zouden indienen bij de politie. In het eerste politiekantoor wilde men uw klacht niet aannemen. In het tweede wel, maar u werd niet serieus genomen. Bij het buitengaan volgde een burger jullie tot aan de wagen. Hij tikte op de ruit en maande u aan te vertrekken. Uw vader besloot dat u moest vertrekken en de familie begon uw reis te regelen. Op 7 augustus 2015 vertrok u naar Erbil en vandaar reisde u op 11 augustus 2015 naar Turkije. U reisde verder via Griekenland naar België, waar u op 30 augustus 2015 aankwam. U vroeg in België op 3 september 2015 asiel aan. Op 19 augustus 2016 verdween uw vader. De dag nadien werd uw moeder opgebeld met de boodschap dat ze moest kiezen tussen haar zoon en uw man. Uw moeder deed aangifte bij de politie. Echter tot op heden is er geen spoor van uw vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: originelen: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, twee werkbadges, vijf contracten, een dreigbrief en foto's. Kopieën: rantsoenkaart, woonstkaart, aangifte bij de politie van verdwijning vader.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst te worden vermoord door een sjiiitische milizie omdat u als soenniet bij Britse en Amerikaanse bedrijven werkte. Er moet echter worden vastgesteld dat u uw vrees niet aannemelijk heeft weten te maken.

Er moet worden opgemerkt dat uw relaas niet overtuigend is. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen extreem hoog profiel heeft. U werkte als teamlid voor een Westers bedrijf dat instaat voor de beveiliging en het vervoer van experts en ingenieurs in de olie-industrie. U oefende binnen uw team wel verschillende functies uit. Zo was u nu eens vehicle leader, dan weer tolk, soms chauffeur en soms watchkeeper. U droeg uw uniform altijd en liep daardoor in de kijker. U werkte gedurende een jaar ook als enige soenniet tussen sjiieten. Dat u om die redenen in Basra bedreigd werd is niet onwaarschijnlijk. Echter, uit uw verklaringen zou moeten blijken dat de milizie van Moqtada al Sadr uw opsporing op nationaal niveau organiseerde. U verklaarde immers dat u een dreigtelefoon kreeg in Basra, vervolgens een dreigbrief vond in uw wagen in Bagdad in de wijk Al Ameriya, dat er daarnaast iemand u herkende in het politiekantoor van de wijk Al Ghazaliya in Bagdad en dat iemand een jaar nadien uw vader herkende en ontvoerde toen die naar jullie woning terugkeerde in de wijk Al Ameriya in Bagdad. Dat impliceert dat deze milizie over een efficiënte en performante opsporingsdienst en de nodige logistieke middelen beschikt en er bovendien veel tijd en moeite voor over heeft om u in handen te krijgen. Het is echter niet aannemelijk te noemen dat een milizie al deze tijd, moeite en middelen zou inzetten – indien ze daartoe al in staat zouden zijn – om iemand met uw profiel op te sporen. Het feit dat ze bovendien een jaar na uw vertrek uw vader nog ontvoeren zodat die uw plaats kan innemen is disproportioneel aan het hetgeen u ten laste werd gelegd, namelijk het feit dat u voor een westers bedrijf werkte. U was op dat moment immers de facto reeds een jaar gestopt met werken, waardoor uw tewerkstelling voor een westers bedrijf niet langer actueel is. Het is in het geheel niet aannemelijk dat deze milizie u en uw familie een jaar nadat ze de facto hun doel hebben bereikt nog zouden viseren.

Hoewel er niet wordt getwijfeld aan het feit dat u daadwerkelijk gedurende meerdere jaren heeft gewerkt voor een bedrijf in Basra dat instaat voor de beveiliging en het vervoer van experts en ingenieurs in de olie-industrie, wordt er wel getwijfeld aan het feit dat uw werkverleden als gevolg zou hebben dat u nergens in Irak meer veilig zou kunnen zijn en geen ander, minder risicovol, werk zou kunnen doen.

U haalde in tweede orde nog aan dat ook uw soennitische geloofsbetrekking een rol speelde. Wat dat betreft moet echter worden opgemerkt dat uit uw verklaringen geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging blijkt. U bleef in uw verklaringen immers eerder algemeen en stelde dat u doorheen de jaren bepaalde wijken vermeidde of vermeidde zich met de wagen te verplaatsen uit angst voor een ongeval met een sjiiet. U verwees op algemene wijze ook naar uw (soennitische) clan die geïnterviewd wordt en naar het feit dat soennieten gedwongen worden hun huizen te verkopen. Qua concrete, persoonlijke feiten haalde u aan dat u door uw naam A.(...) aan checkpoints geïnterviewd werd en dat men u dan probeerde te sarren door u A.(...) H.(...) te noemen en te stellen dat u eigenlijk O.(...) heet (zie CGVS p. 3, 4 en 8). U gaf ook aan dat het vooral moeilijk was in 2008. Gezien deze vaststellingen kan wat dit asielmotief geen gepersonaliseerde en actuele vervolgingsvrees worden afgeleid.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien

adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van

mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, rantsoenkaart, woonstkaart, de werkbadges en -fiches, de contracten en foto's bevestigen uw identiteit en profiel, wat in deze beslissing niet betwist wordt. De dreigbrief van de organisatie van Moqtada al Sadr heeft weinig bewijswaarde aangezien niet te achterhalen is door wie hij werd opgesteld. Wat de documenten in verband met de verdwijning van uw vader betreft moet worden opgemerkt dat het slechts om kopieën gaat waarvan de bewijswaarde te verwaarlozen is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2 en 4, 48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna:

het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker werpt op dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolgingen rechtvaardigt omdat hij bedreigd wordt door de sjiiitische milities omdat hij soenniet is en omdat hij heeft gewerkt voor Britse, Amerikaanse en Franse bedrijven. Hij benadrukt zijn bijzonder profiel als medewerker van westerse bedrijven dat met documentatie werd gestaafd. Verzoeker wijst erop dat zijn vader op 19 augustus 2016 verdween en vraagt zich af waarom het Commissariaat-generaal oordeelt dat dit gegeven disproportioneel zou zijn, terwijl men weet dat de milities verantwoordelijk zijn voor ontvoeringen, zoals blijkt uit informatie van de Finse Immigratiedienst van het internet, die verzoeker in zijn middel citeert.

Bij terugkeer naar Irak vreest hij vermoord te worden door Saraya as Salam. Volgens verzoeker kan de Iraakse staat hem niet beschermen omdat de milities aan de macht zijn.

Verzoeker herhaalt dat hij voor Amerikaanse, Koreaanse en Franse bedrijven heeft gewerkt en dat blijkens informatie van 'Caritas' individuen, die geassocieerd worden met de buitenlandse strijdkrachten in Irak, een verhoogd risico lopen, waardoor hij, zo meent hij, als vluchteling zou moeten worden erkend.

Met betrekking tot zijn soennitische achtergrond merkt verzoeker onder verwijzing naar rechtsleer op dat het behoren tot een religieuze minderheid het risico op vervolging kan verhogen. Hij verwijst hierbij naar het feit dat het huis van zijn vader werd gebruikt als een kantoor voor de partijen en dat hij in 2008 zijn studies moest stopzetten omdat 'ze' alle huizen in brand hadden gestoken en de vrouwen hadden verkracht. Verzoeker beklaagt zich er ook over dat hij aan de *checkpoints* werd tegengehouden, louter omdat hij soenniet is. Verzoeker citeert een document van de Britse Ambassade in Bagdad van 12 augustus 2016 waaruit blijkt dat er aanvallen plaatsvonden van sjiiitische milities op soennitische ontheemden en haalt opnieuw informatie aan van de Finse Immigratiedienst waaruit blijkt dat aan de illegale *checkpoints* soennieten grondiger worden gecontroleerd en dat de milities soms overgaan tot executies van soennieten. Uit het UNHCR-standpunt van 14 november 2016 betreffende de terugkeer naar Irak besluit verzoeker dat soennieten door de sjiiitische milities worden gevisieerd. Tenslotte haalt verzoeker een arrest aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 8 februari 2017 waarin wordt bevestigd dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld. Ook omdat verzoeker gevaar loopt omwille van zijn religieuze overtuigingen, valt hij, zo stelt hij, binnen het toepassingsgebied van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Tevens brengt verzoeker het beginsel van het voordeel van de twijfel in herinnering, zoals opgenomen in de Proceduregids van de Verenigde Naties.

Aangaande de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker in een tweede middel dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onvoldoende actueel is. Verzoeker citeert een persbericht van 'AFP' van 16 februari 2017 betreffende een aanslag met een autobom en haalt een brief aan van 20 februari 2017 van de Ambassadeur van Frankrijk in Irak waarin gewag wordt gemaakt van een crisissituatie. Verzoeker haalt ook de cijfergegevens aan uit het UNHCR-standpunt van 14 november 2016 betreffende het aantal burgerslachtoffers en betwist dat er in Bagdad sprake is van een openbaar leven omdat er slechte hygiënische omstandigheden zijn en een gebrek aan toegang tot water, voedsel en medische verzorging en dat dit zeker geldt voor de ontheemden.

Verzoeker zet uiteen dat de sjiiitische milities opereren in straffeloosheid en dat bepaalde leden van de milities infiltreren in het parlement en de regering. Hierbij verwijst verzoeker naar de wetgeving die de *Popular Mobilization Units* verheft tot een officiële instantie. Hij besluit dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om naar Irak, en specifiek naar Bagdad, terug te keren.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning leveren om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, vermeldt de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Hierin wordt door de commissaris-generaal gesteld dat verzoekers relaas niet overtuigend is. Verzoeker heeft als teamlid voor een aantal Westerse bedrijven gewerkt die instonden voor de beveiliging en vervoer van experts en ingenieurs in de olie-industrie. De commissaris-generaal acht het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker omwille van zijn uniform en omwille van het feit dat hij al enige soenniet tussen de sjiiten werkte, in Basra werd bedreigd. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoeker echter geen extreem hoog profiel, waardoor het niet aannemelijk zou zijn dat hij door de militie van Moqtada al Sadr op nationaal niveau zou worden opgespoord. Zo verklaarde verzoeker dat hij een dreigtelefoon kreeg in Basra, dat er een dreigbrief werd gevonden in zijn wagen in Bagdad, dat hij werd herkend in een politiekantoor in de wijk al Ghazaliya in Bagdad en dat zijn vader een jaar nadien werd ontvoerd. Volgens de commissaris-generaal kan worden getwijfeld aan het feit dat verzoeker als gevolg van zijn tewerkstelling, waarmee hij overigens was gestopt, nergens in Irak meer veilig zou zijn en is de ontvoering van zijn vader disproportioneel.

Betreffende zijn soennitische achtergrond wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker zeer algemeen bleef en hieruit geen gepersonaliseerde en actuele vervolgingsvrees kon worden afgeleid.

Inzake de subsidiaire bescherming overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Tenslotte wijst de commissaris-generaal erop dat de neergelegde documenten de identiteit en het profiel van verzoeker bevestigen, terwijl dit niet ter discussie staat. Betreffende de neergelegde dreigbrief wordt gesteld dat deze weinig bewijswaarde heeft aangezien niet kan worden achterhaald wie deze heeft opgesteld. De stukken inzake de verdwijning van zijn vader zijn, zo stelt de commissaris-generaal, slechts kopieën waarvan de bewijswaarde te verwaarlozen is.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Waar verzoeker zich in zijn eerste middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. In zijn eerste middel herhaalt verzoeker zijn asielmotieven waarbij hij beweert te voldoen aan de criteria uit de definitie van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.5.7. Het gegeven dat verzoeker in Basra bedreigingen zou kunnen ervaren omwille van zijn tewerkstelling voor Britse en Amerikaanse bedrijven, wordt in de beslissing geenszins ontkend. Uit de combinatie van de neergelegde stukken en de foto's (AD, stuk 13, Documenten, werkbades A., foto's, contracten A., 17 oktober 2016), blijkt dat verzoeker geassocieerd zou kunnen worden met de buitenlandse strijdkrachten en om die reden in Basra, waar hij werkte, negatieve gevoelens zou kunnen oproepen.

2.5.8. Het verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld in functie van zijn regio van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker afkomstig is uit Bagdad en steeds in Bagdad heeft gewoond (AD, stuk 15, Verklaring DVZ, 1 februari 2016, persoonsgegevens). Ter terechtzitting brengt de vertegenwoordiger van de verwerende partij in herinnering dat in de beslissing niet wordt betwist dat verzoeker bepaalde bedreigingen zou kunnen ervaren in Basra, waar hij werkte, maar dat niet aannemelijk wordt geacht dat deze problemen zich zouden uitstrekken tot Bagdad. Gezien het eerder lage profiel van verzoeker komt het weinig geloofwaardig over dat verzoeker ook in zijn woonplaats Bagdad persoonlijk zou worden geviséerd omwille van zijn tewerkstelling voor westerse bedrijven.

2.5.9. Aangaande de concrete vervolgingsfeiten lijkt verzoeker er in zijn middel aan voorbij te gaan dat de vrees voor vervolging uit de vluchtelingendefinitie 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij op 29 juli 2015 op zijn werk in Basra telefoon kreeg van een onbekende man die hem voor verrader en 'rotte soenniet' uitschold (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 1 februari 2016, vraag 5). Verzoeker gaf hierbij aan dat de beller zich niet bekend had gemaakt en dat zijn collega's zeiden dat het misschien een grapje was, hetgeen hem blijkbaar geruststelde (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 17 oktober 2016, p. 11).

2.5.11. Met betrekking tot de beweerde vervolgingsfeiten in Bagdad verklaarde verzoeker dat hij op 31 juli 2015 na zijn werk naar Bagdad terugkeerde en op 1 augustus een dreigbrief vond onder de ruitenwisher van zijn auto (*Ibid.*; AD, stuk 13, Documenten, Dreigbrief). Verzoeker verklaarde dat deze dreigbrief afkomstig was van Saraya as Salam, die bij Moqtada al Sadr horen. Volgens zijn verklaringen wordt in deze brief gesteld dat verzoeker soenniet is en als spion bij Britse en Amerikaanse 'kafir' bedrijven werkt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 17 oktober 2016, p. 7-8). Verzoeker beweert dat hij door deze brief ook zou hebben geweten wie achter de dreigtelefoon zat (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 17 oktober 2016, p. 11). Verzoeker beweert klacht te hebben neergelegd op het politiebureau van al Ghazaliya, maar zou daarvan geen documenten hebben (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 17 oktober 2016, p. 9-10). Volgens de verklaringen van verzoeker vormde de dreigbrief en de aanmaning van een onbekende burger na de klachtneerlegging bij het politiebureau van al Ghazaliya de rechtstreekse aanleiding voor zijn vertrek uit Irak op 7 augustus 2015 (*Ibid.*, p. 11). Tenslotte verklaarde verzoeker dat zijn vader na een bezoek aan hun huis in de al Qadisiyah-wijk op 19 augustus 2016 zou zijn verdwenen. Er werd een kopie neergelegd van een klacht die door zijn moeder zou zijn ingediend na de verdwijning van zijn vader. In het document wordt gesteld dat de verklaringen van betrokkene werden genoteerd en werden overgemaakt (AD, stuk 13, Documenten, aangifte politie; AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 17 oktober 2016, p. 10). Volgens verzoeker zou zijn moeder zijn opgebeld met de mededeling dat haar man enkel zou terugkomen indien haar zoon zou terugkomen (*Ibid.* p. 3).

2.5.12. De commissaris-generaal merkt op dat de geschetste gang van zaken "impliceert dat deze militie over een efficiënte en performante opsporingsdienst en de nodige logistieke middelen beschikt en er

bovendien veel tijd en moeite voor over heeft om (...) (verzoeker) in handen te krijgen". Gezien het eerder lage profiel van verzoeker komt het weinig aannemelijk over dat ze hem tot in Bagdad zouden achtervolgen. De commissaris-generaal merkt voorts op dat de neergelegde dreigbrief weinig bewijswaarde heeft aangezien niet kan worden achterhaald wie de brief precies heeft opgesteld. Bijkomend merkt de Raad op dat de brief een aantal bizarre Engelstalige vermeldingen bevat, o.a. "*The Special Office*", hetgeen moeilijk te rijmen is met de houding die blijkbaar door de auteur(s) ten aanzien van de westerse – en specifiek de Angelsaksische – wereld wordt aangenomen. Het blijft ook onduidelijk waarom verzoeker medio 2015 plots problemen ervoer omwille van zijn tewerkstelling, terwijl hij reeds sedert 2009-2010 in de veiligheidssector actief was ten dienste van westerse bedrijven (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 17 oktober 2016, p. 4-5). Aangaande de verdwijning van zijn vader dient te worden aangestipt dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat deze gebeurtenis, voor zover deze afdoende bewezen wordt geacht, verband zou houden met zijn tewerkstelling die reeds op 31 juli 2015, dus een jaar eerder, een einde nam. De commissaris-generaal merkt op dat de bewijswaarde van de neergelegde stukken in verband met de ontvoering kopieën zijn "*waarvan de bewijswaarde te verwaarlozen is*" en stelt dat deze ontvoering 'disproportioneel' is aangezien het doel van de belagers, met name de stopzetting van de professionele activiteiten van verzoeker voor buitenlandse bedrijven, reeds een jaar eerder was bereikt.

2.5.13. In zijn middel betoogt verzoeker op grond van landeninformatie van de Finse Immigratiedienst dat er meldingen zijn van ontvoeringen door de sjiiitische militie Asa'eb Ahl al Haq waaruit hij besluit dat de verdwijning van zijn vader niet disproportioneel zou zijn. Het gegeven dat de sjiiitische milities zich soms te buiten gaan aan moorden en ontvoeringen, wordt bevestigd in de landeninformatie die door de verwerende partij bij haar aanvullende nota werd gevoegd (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*", 25 september 2017, p. 15-16), maar dit betekent niet dat de beweerdte ontvoering van zijn vader in 2016 in een logisch verband zou staan tot de tewerkstelling van verzoeker, die overigens reeds een einde nam op 31 juli 2015.

2.5.14. Verder poneert verzoeker in zijn middel dat hij een bijzonder profiel heeft. Door zijn tewerkstelling voor Britse, Amerikaanse, Koreaanse en Franse bedrijven gaf verzoeker inderdaad blijk van een bepaald risicoprofiel, dat in de beslissing niet ter discussie staat. De commissaris-generaal stelde echter terecht vast dat verzoeker geen 'hoog' profiel heeft. Uit de neergelegde stukken blijkt immers dat hij als teamlid of '*vehicle commander*' steeds onder het gezag van een '*teamleader*' of een '*senior operations manager*' werkzaam was (AD, stuk 13, Documenten, contracten A.) en dus geen leidinggevende functie heeft. Omwille van verzoekers lage profiel, komt het niet geloofwaardig voor dat zijn belagers hem zouden kunnen opsporen in Bagdad en hem een dreigbrief zouden kunnen bezorgen, dat hij aldaar door een onbekende burger zou worden aangemaand om te vertrekken en dat een jaar na zijn vertrek alsnog zijn vader zou worden ontvoerd, en dit alles omwille van zijn tewerkstelling destijds. Aangezien hij sinds 31 juli 2015 niet langer is tewerkgesteld, is de in het verzoekschrift geuite vrees om door Saraya as Salam te worden vermoord overigens niet langer actueel.

2.5.15. In zoverre verzoeker zijn soennitische achtergrond als asielmotief inroept, dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker zelf aangaf dat het vooral in 2008, na het opflakkeren van het sektarisch geweld in Irak, moeilijk was om als soenniet buiten te komen en dat hij om die reden zijn universitaire studies had gestaakt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 17 oktober 2016, p. 4). Hij gaf ook aan dat hij discussies en bepaalde wijken en trachtte te vermijden, een dag langer vastte, zoals de sjiieten, en zijn familienaam hanteerde in plaats van zijn stamnaam om geen problemen te veroorzaken omwille van zijn religieuze strekking (*Ibid.*, p. 8). Verzoeker wijst op zijn verklaring dat zijn ouderlijk huis door sjiieten zou zijn ingepalmd nadat zijn ouders naar de grootouders in de wijk al Ameriyah waren vertrokken (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 17 oktober 2016, p. 3), maar hiervan ligt geen enkel begin van bewijs voor. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat soennieten inderdaad een verhoogd risico lopen op gerichte vormen van geweld, zoals verzoeker ook in zijn verzoekschrift beschrijft, en dat vooral ontheemde soennieten, die afkomstig zijn uit Anbar, geïsoleerd worden (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*", 25 september 2017, p. 30-31). Noch uit de verklaringen van verzoeker, noch uit de recente landeninformatie kan worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolgung van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker blijkt geboren en getogen te zijn in Bagdad uit ouders die eveneens afkomstig zijn uit Bagdad (AD, stuk 15, Verklaring DVZ, 1 februari 2016, persoonsgegevens), waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn soennitische achtergrond een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van meer gerichte vormen van geweld.

2.5.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal op goede gronden kon concluderen dat de door verzoeker geuite vrees voor vervolging in Bagdad ongegrond is. Bijgevolg komt verzoeker niet in aanmerking om het voordeel van de twijfel te genieten, zoals hij in zijn middel betoogt. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag, kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.17. De kritiek van verzoeker in zijn tweede middel is hoofdzakelijk gericht tegen de beoordeling van de commissaris-generaal over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. De landeninformatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dateert van 23 juni 2016 en kan op heden inderdaad niet langer actueel worden genoemd. De commissaris-generaal heeft echter middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 de meest recente 'COI Focus' betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017 overgemaakt, waarbij ook rekening werd gehouden met de incidenten die zich in het voorjaar van 2017 hebben voorgedaan.

2.5.19. De Raad merkt op dat in de meest actuele landeninformatie nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen. Er kan echter worden getwijfeld aan de actualiteit van de cijfers die verzoeker in zijn tweede middel weergeeft, aangezien blijkt uit de meest actuele informatie dat het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016 (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" 25 september 2017, p. 11-12).

De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoeker in zijn aanvullende nota meegeeft (Aanvullende nota verzoeker), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" 25 september 2017, p. 19-29). Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en stelt vast dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.20. Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisereerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensie*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security*

Forces (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviseerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/4, 48/5, §§2 en 3, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN